

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselője (felperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a **alperes jogi képviselője (alperes jogi képviselőjének címe)** által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen szerződés érvénytelensége iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. január 22. napján kelt 31.G.43.203/2017/45-II. számú ítélete ellen a felperes által 46. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa mértékű másodfokú perköltséget, míg az állam javára külön felhívásra 44.920 (negyvennégyezer-kilencszázhusz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes mint adós és az alperes jogelődje, a **alperes** (a továbbiakban: alperes) mint hitelező között 2008. november 5. napján kölcsönszerződés jött létre gépjármű vásárlás céljából; a kölcsön összege 1.592.000 forint, a futamidő 72 hónap. Az egyedi szerződés 6. pontja szerint a szerződés változó kamatozású, CHF alapú, változó futamidejű, az éves induló ügyleti kamatláb 18,54 % azzal, hogy az ügyleti kamatláb változásának eseteit és módját az Üzletszabályzat tartalmazza. A szerződésnek a kölcsön visszafizetésére vonatkozó 7. pontja szerint az induló havi törlesztőrészlet összege 36.801 forint. Ugyanebben a szerződéses pontban rögzítésre került az is, hogy „Deviza alapú finanszírozás esetén a törlesztőrészletek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyam és kamat alakulásától függően változhat. Ennek jelentős kockázata abban rejlik, hogy a forint leértékelődése nemcsak az esedékes törlesztőrészletek növekedését eredményezheti, de a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. A hitelszerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes tőketartozást érintő árfolyam-különbözet egy összegben esedékessé válik. Az Adós kijelenti, hogy tudatában van a deviza alapú finanszírozás fokozott kockázatának, s vállalja ennek következményeit.” Az Üzletszabályzat 18.3.4. pontja is ugyanezen tájékoztatást tartalmazza. A

kölcsönszerződés 9. pontja szerint az induló THM 21,91%. A 12. pontban az adós kijelenti, hogy az Üzletszabályzatot átvette, megismerte és aláírásával annak a rendelkezéseit magára nézve kötelezőnek ismeri el. Az Üzletszabályzat 21. pontja a Hitel törlesztése címet viseli és a törlesztőrészek esedékességére vonatkozó rendelkezést tartalmaz.

- [2] A felperes többször módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a közte és az alperes között létrejött kölcsönszerződés 7. pontjának, valamint az ÁSZF (Üzletszabályzat) 18.3.4. pontjának az általa megjelölt szövegrésze tisztességtelen, ezáltal érvénytelen. Jogkövetkezményként ezen szerződéses rendelkezések kiesése okán kérte az alperest 561.545 forint megfizetésére kötelezni. Azzal érvelt, hogy a szerződés nem tartalmaz megfelelő kockázatfeltáró nyilatkozatot, utalt az Európai Unió Bíróságának (Bíróság) C-51/17. és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.254/2015/4/III. számú ítéletére. Állította, hogy nem kapott olyan okiratot az alperestől, amelyet kellő időben áttanulmányozás végett hazavihetett volna és amely alapján eldönthette volna, hogy ilyen feltételek mellett meg kívánja-e kötni az alperessel a perbeli szerződést. A peranyagban nincs olyan okirat, amelyből kiderül, hogy amennyiben leértékelődik a forint árfolyama a devizával szemben, abban az esetben nem lesz képes megfizetni a tartozást. Ezen körülmények figyelembevételére a bíróság pedig hivatalból köteles. Hivatkozott a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. § (6) és (7) bekezdésére, valamint a polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 205/A. §-ára, 205/B. § (2) bekezdésére és 205/C. §-ára is. Előadta, hogy az árfolyamkockázat viselése nem világos és nem érthető, az alperes képviselőjétől semmiféle tájékoztatást nem kapott az árfolyamváltozás várható alakulásáról, maximális mértékéről. Az 1009/2008. (II.25.) Kormányrendelet megállapította a forint euróhoz viszonyított középárfolyama és az ahhoz tartozó ingadozási sáv megszüntetését, melynek hatására a svájci frank árfolyama jelentősen ingadozni kezdett. Utalt a Kúria 6/2013. és 2/2014. számú PJE határozataira. Álláspontja szerint a tájékoztatás nem felel meg a Bíróság C-26/13. és a C-186/16. számú ítéletének sem.
- [3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a kockázatfeltáró nyilatkozat maradéktalanul megfelel az előírásoknak.
- [4] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Indokolásában megállapította, hogy a peres felek között a Ptk. szerinti kölcsönszerződés jött létre, amely a Hpt. alapján fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésnek minősül, a Ptk. fogalomrendszerében pedig fogyasztói szerződésnek. A per tárgyát képező szerződési feltétel nem a felek jogait és kötelezettségeit meghatározó rendelkezés, ha pedig mégis annak kellene tekinteni, akkor annak tisztességtelensége nem vizsgálható, mivel az a per főtárgyát meghatározó rendelkezés. Amennyiben pedig a tisztességtelenségi vizsgálat érdemben elvégzendő, úgy a felperes által a per tárgyává tett rendelkezés, továbbá a per tárgyává nem tett és a kockázatot ténylegesen telepítő rendelkezések figyelemmel a Ptk. 209. § (1)-(2) bekezdésében, a 93/13/EGK irányelv 3. Cikk (1) és a 4. Cikk (1) és (2) bekezdésében, a 6/2013. PJE határozat, valamint a Bíróság a C-118/17., C-421/14., C-186/16. és C-415/11. számú ítéletében foglaltakra sem minősülnek tisztességtelennek. Az alperesi tájékoztatás világos és érthető, a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázat a fogyasztót terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlenül változhat. A kockázattal kapcsolatban a „jelentős” és a „fokozott” kifejezések használata - tekintettel arra, hogy a tájékoztatásból nem állapítható meg, hogy annak bármilyen korlátja lenne - egyértelművé teszik, hogy a kockázat gyakorlatilag korlátlan. Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy különböző makrogazdasági folyamatok és összefüggések ismertetése a kockázati tényezők körében nem, hogy a szerződés, illetve a kockázatok átláthatóságát segítően, hanem éppen nehezítené a szóba jöhető

hatások, összefüggések egyértelmű felismerését, vagyis az átláthatóságot csökkentené egy átlagosan tájékozott fogyasztó számára.

- [5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen rész- és közbenső ítélet meghozatalát kérte a szerződés 7. pontja és az ÁSZF. 18.3.4. pontja érvénytelenségének megállapítása vonatkozásában, másodlagosan az elszámolás lefolytatása érdekében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta. A fellebbezési pertárgy értékét 600.000 forintban kérte megállapítani. Fellebbezése indokául arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. és 213. §-át, a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdését, a 2008/48. EKG Irányelvet, a Ptk. 205. § (3) bekezdését, a 205/C. §-át és a 209. § (1) és (4) bekezdését, a 2/2014. PJE határozat 3. pontját, a C-51/2017. számú ítéletet, az Alaptörvény R. cikk (2) bekezdését és a 28. cikkét. Egyúttal kérte az ügyben tárgyalás tartását is.

Előadta, hogy a kereset mellékletét képező egyedi szerződés nem kölcsönszerződés, hanem hitelszerződés, ezért a jogvita elbírálása során nem a Ptk. 523. §-a, hanem a Ptk. 522. §-a irányadó. Sérelmezte, hogy a bíróság nem az alkalmazandó jogszabály alapján bírálta el a keresetet, mivel azt rögzítette, hogy „felek között kölcsönszerződés jött létre”. Ezáltal nem bírálta el a keresetet, megsértve a Pp. 213. §-át, továbbá nem a Ptk. 522. §-a alkalmazásával hozott ítéletet, így annak súlyos jogszabályba ütközése miatt elsődlegesen megváltoztatása, másodlagosan hatályon kívül helyezése indokolt.

Az ügy érdemére vonatkozóan arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés 7. pontjába foglalt feltétel egyedi megtárgyaltsága nem állapítható meg. E szerződési feltétellel megegyezik az Üzletszabályzat 18.3.4. pontja, így annak egyedi megtárgyalását az alperesnek kellett volna bizonyítania. Álláspontja szerint az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás és kockázatvállalás általa történő elfogadása nem tekinthető pusztán egyoldalú jognyilatkozatnak. A szerződés 7. pontjában meghatározott fokozott kockázattól eltérően arról kapott tájékoztatást, hogy az elmúlt években nem volt nagy árfolyammozgás, így az alperes az árfolyamváltozásban rejlő kockázatot elbagatelizálta. Nem kapott megfelelő és objektív tájékoztatást arról sem, hogy e kockázat azt jelenti, hogy a törlesztőrészlet többszörösére emelkedhet, annak nincs felső határa. Külön figyelemfelhívás és tájékoztatás is szükséges lett volna ahhoz, hogy az abban írt fokozott veszélyre a fogyasztó figyelmét felhívja. A 7. pont csupán alakilag felel meg a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében írtaknak, azonban az tartalmilag nem elégíti ki a professzionális pénzügyi intézménnyel szemben támasztott követelményeket, így az számára nem volt átlátható és érthető. E feltétel a Ptk. 209. § (1) és (4) bekezdésébe is ütközik, mivel értelmezhetetlenek a szerződési feltételek. A bíróság saját nyelvtani értelmezése alapján mögöttes tartalommal töltötte fel e feltételt a Ptk. 207. §-a alkalmazása helyett. Hivatkozott arra is, hogy a szerződés megkötése előtt kellő időben kell rendelkezésre állni a kockázattaljáró nyilatkozatnak, melynek tisztességtelenségét a nemzeti bírónak hivatalból is vizsgálni kell. A Bíróság C-51/17. számú ítéletének 74. pontját sértik a támadott feltételek, ugyanis nem tartalmazzák a forint súlyos leértékelődésének és a külföldi kamatlábak emelkedésének a törlesztőrészletekre gyakorolt hatását. A feltételek sértik a 75. pontban foglaltakat is, mivel hiányzik belőlük, hogy a szerződés teljesítése gazdaságilag nehezen elviselhetővé válhat számára. A 76. ponttal ellentétben nem kellő időben kapta meg a szerződést, nem volt lehetősége ezáltal arra, hogy alaposan értékelje az abban rejlő kockázatokat. A 78. pontban írtaknak sem felelnek meg e feltételek, mert a szerződésből képtelen volt felismerni, hogy a forint leértékelődése milyen gazdasági következményekkel jár a pénzügyi kötelezettségei teljesíthetősége körében. A továbbiakban utalt az ítélet 81., 85., 87., 89., 90. pontjára is.

Kifogásolta, hogy nincs olyan szerződési feltétel, amelyből kiderül: a jelentősen felértékelődő forint/devizaárfolyamnak az a következménye, hogy fizetési terhei miatt tartozását nem tudja megfizetni. Az alperes nem igazolta, hogy kellő időben figyelmes áttekintésre, így elvitelre is átadta

volna a külön íven szerkesztett kockázatfeltáró nyilatkozatot, továbbá azt sem, hogy ilyen készült volna.

Megítélése szerint a kölcsönszerződés 7. pontjának 2. bekezdése csak az Üzletszabályzat 18.3.2. és a 18.3.4. pontjával együtt értelmezhető, így a tájékoztatás gazdasági tartalmát csak kikövetkeztetni lehet a szerződés többi rendelkezésével együtt. A szerződés megkötésekor nem volt érthető, hogy ezek a feltételek együttesen azt jelentik a szerződés teljesítésénél, hogy gazdaságilag nehezen viselhetővé is válhat a törlesztőrészlet megfizetése. Az alperes nem közölte a szerződés megkötésekor, hogy az árfolyamváltozás lehetősége valós, az a hitelszerződés futamideje alatt bármikor bekövetkezhet. Emellett szóban azt a tájékoztatást kapta, hogy 1.000-2.000 forint árfolyam-emelkedés prognosztizálható, az alperes ezzel ellentétes tájékoztatást nem bizonyított.

Vitatta, hogy nem tett eleget a korlátozott kockázatra vonatkozóan állított szóbeli tájékoztatással kapcsolatos bizonyítási kötelezettségének, ezért a bizonyítatlanság az ő terhére nem értékelendő. Álláspontja szerint az alperes kötelezettsége lett volna e körben a bizonyítási indítvány előterjesztése. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság érdemben nem indokolta, hogy miért nem fogadta el a nyilatkozatát és az azt megerősítő tanúvallomást.

Kifogásolta, hogy a bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyításra szoruló tényekről nem adott tájékoztatást, ezért az elsőfokú eljárás megismétlése és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

- [6] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben történő marasztalását kérte, az utóbbit a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján áfával növelt összegben kérte megállapítani. Indokául hivatkozott a Kúria 2/2014. PJE határozatára, miszerint a tájékoztatás megtörténtét azzal bizonyíthatja, hogy az adós által aláírt árfolyamkockázati tájékoztatót (kölcsönszerződés 7. pontja) mint okirati bizonyítékot a per anyagává teszi. A szerződésbe foglalt kockázatfeltárás pedig a Hpt. 203. §-ában írt követelményeknek is megfelelt: tartalmazta az árfolyamkockázat részletes ismertetését és a felperes fizetési kötelezettségeire gyakorolt hatását. Olyan tájékoztatást a kölcsönszerződés nem tartalmaz, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázat korlátozott volna, vagy az nem kizárólag a fogyasztót terhelné. A kölcsönszerződésbe foglalt tájékoztató megegyezik az Üzletszabályzat 18.3.4. pontjában írtakkal, így a fogyasztónak nem kellett több szerződéses rendelkezést együtt értelmeznie. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.21.161/2019/5., a 10.Gf.40.632/2019/11-II., valamint a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.079/2019/6. számú ítéleteire. A 2/2014. PJE határozat szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperestől kapott tájékoztatás alapján alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valóságos, annak nincs reális valószínűsége. Ilyen tartalmú tájékoztatás nem nyert bizonyítást, a felperes előadása során sem állította, hogy az írásbelitől eltérő tájékoztatást kapott volna. A felperes által a fellebbezésben előadott azon hivatkozás, miszerint „szóban azt a tájékoztatást kaptam, hogy 1.000-2.000 forint árfolyam-emelkedés prognosztizálható” olyan új tény állításának minősül, amelyre a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján az eljárás jelen szakaszában nincs lehetőség.
- A fellebbezés 8. pontjában tett felperesi megállapítások, valamint a bizonyítási teher kiosztásával kapcsolatos előadások iratellenesek. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási teherről és a bizonyításra szoruló tényekről a 31.G.43.203/2017/10. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket, melyet a 27. számú tárgyalási jegyzőkönyvben kiegészített.
- Hivatkozott arra is, hogy a támadott szerződési feltételt a felsőbb bíróságok a jogszabályoknak és a Bíróság gyakorlatának megfelelőnek találták.
- A felperes a 2017. július 28-ai beadványában egyébként maga is kölcsönügyletnek minősítette a felek között létrejött jogviszonyt, így a hitelszerződésre vonatkozó előadása is a Pp. 235. § (1) bekezdésébe ütközik. A perbeli szerződés kölcsönszerződés, mivel hitelkeret fennállta nem merült fel.

- [7] A felperes fellebbezésében tárgyalás tartását kérte, azonban a 74/2020. (III. 31.) Korm.rendelet 29. § (1) bekezdése alapján az ítélőtábla a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása mellett döntött.
- [8] A fellebbezés nem alapos.
- [9] Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival egyetért, azt megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel azt az alábbiakkal egészíti ki:
Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy a perbeli szerződés a Ptk. 522. §-a szerinti hitelszerződés. A szerződésben hitelkeret fennállta nem merült fel, így a szerződésre helyesen - annak elnevezésétől függetlenül - a Ptk. 523. §-a alkalmazandó. A szerződés elválaszthatatlan részét képező általános szerződési feltételeket a „Pénzkölcsön nyújtására és pénzügyi lízingre vonatkozó üzletszabályzat” tartalmazza. Egyébként a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a felek között hitel- vagy kölcsönszerződés jött létre, illetve szerződésüket minek nevezték. Mindkét esetben az adós olyan konstrukcióban szerezte meg idegen pénz időleges használatának a jogát, amelyben a kirovó és a lerovó pénznem eltér. Ez azt jelenti, hogy a felek a pénztartozást úgy határozzák meg, hogy az adós az esedékességkor annyit fog forintban fizetni (leróni), amennyi megegyezik a szerződésben svájci frankban kirótt pénztartozással (6/2013. PJE indoklás III/1. pont). Mindezekre tekintettel a keresetet az elsőfokú bíróság kimerítette, nem szegte meg a Pp. 213. § (1) bekezdésében írtakat.
Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének eleget tett a 10. és 27. számú jegyzőkönyvben; a felperes e körben tett előadása iratellenes. Úgyszintén tévesen hivatkozik a felperes arra, hogy a bíróságnak le kellett volna folytatnia a bizonyítási eljárást. A felperes **tanú1** és **tanú2** tanúkenti meghallgatását kérte. **tanú1** a bejelentett címről nem volt idézhető, míg **tanú2** meghallgatása szükségtelen volt, mivel nem volt jelen a szerződés megkötésekor és az azt megelőző tárgyalásokon sem (ítélet 7. oldal 1. bekezdés).
A felperes kifogásolta, hogy a bíróság a tájékoztatás körében nem fogadta el az előadását és az azt megerősítő tanúvallomást. A felperes előadása önmagában nem elegendő az okirati bizonyítékok megdöntésére, az előzőekben írtak miatt pedig a tanúk meghallgatására nem került sor, így vallomásuk nem volt értékelhető.
Az elsőfokú bíróság nem sértette meg az Alaptörvény fellebbezésben felhívott rendelkezéseit sem.
- [10] Az ügy érdemére vonatkozóan az ítélőtábla rámutat arra, hogy a szerződés 7. pont második bekezdésében foglalt feltétel nem tekinthető egyedileg megtárgyalt feltételnek annak ellenére, hogy azt az egyedi szerződés tartalmazza, ugyanis e rendelkezés megegyezik az Üzletszabályzat 18.3.4. pontjával. Ezen feltétel az alperes által a hasonló szerződéseknél alkalmazott, előre megfogalmazott kikötés, így a felperes annak kialakításában nem közreműködött [Ptk. 205/A. § (1) bekezdés]. A perbeli esetben az alperest nem terhelte a Ptk. 205/B. § (2) bekezdése szerinti külön tájékoztatási kötelezettség sem, mivel e rendelkezés a szokásos szerződési gyakorlattól nem tér el, tehát e feltétel külön figyelemfelhívó tájékoztatás, valamint a felperes részéről kifejezett elfogadó nyilatkozat megtetele nélkül is a szerződés részévé vált (BH2008. 230).
- [11] A szerződéskötést megelőzően külön kockázatfeltáró nyilatkozat aláírására a felperes részéről nem került sor, a tájékoztatást az egyedi szerződés, valamint az Üzletszabályzat tartalmazta. Az alperes tájékoztatása megfelelt a Hpt. 203. § (6) bekezdésében, a (7) bekezdés a) pontjában, a 6/2013. és 2/2014. PJE határozatban és a Bíróság ítéleteiben megfogalmazott követelményeknek is. Az ítélőtábla kiemeli: valóban szükséges a megfontolt döntés meghozatalához az, hogy a megfelelő tájékoztatás alapján elegendő idő álljon rendelkezésre a szerződés tanulmányozására, értelmezésére. A jelen esetben maga a szerződés tartalmazza a tájékoztatást, azonban amennyiben a felperesnek a

szerződés rendelkezései vonatkozásában kétsége merült volna fel, megfelelő idő biztosítását kérhette volna az alperesi jogelődötől a szerződés tanulmányozására, az abban foglalt kockázatok mérlegelésére, továbbá e körben megfelelő szakmai segítséget is kérhetett volna.

- [12] A tájékoztatás kiterjedt arra, hogy a forint leértékelődése mind a törlesztőrészek, mind a teljes hátralévő tőketartozás növekedését eredményezi, a törlesztőrészek forintban fizetendő összege a devizanem árfolyama és a kamat alakulásától függően változhat, továbbá felhívta a figyelmet arra is, hogy a szerződés lejárat előtti megszűnése vagy módosulása esetén a teljes hátralévő tőketartozást érintő árfolyamkülönbség egy összegben esedékessé válik. A tájékoztatás megértéséhez nem volt szükség a szerződés egyes, különböző helyeken elhelyezett pontjainak együttes értelmezésére, azonban ahhoz az Üzletszabályzatnak a tájékoztatást megelőző 18.3.2., 18.3.3. pontjai segítséget adhattak. A felperes kijelentette, hogy tudatában van e finanszírozási forma fokozott kockázatának és vállalja ennek következményeit.
- [13] Az ítélet tábla kiemeli: a tájékoztatás szövegéből a felperes semmiképp nem vonhatott le olyan következtetést, hogy őt az árfolyamváltozás következménye nem korlátlanul, csak bizonyos árfolyam erejéig terheli. Ilyen korlátozást sem a szerződés, sem az Üzletszabályzat nem tartalmaz. Amennyiben a felperes úgy ítélte meg, hogy az árfolyamváltozásból eredő terhei oly módon emelkednek, hogy a törlesztőrészeket fizetni már nem tudja, úgy az Üzletszabályzat 18.3.3. pontjának utolsó bekezdése szerint amennyiben hátralékos tartozása nem állt fenn, írásban kezdeményezhette volna - módosítás díj megfizetése mellett - a devizaalapú szerződése alapján fennálló hátralévő tőketartozásnak forint alapra történő konvertálását a következő törlesztőrészlet esedékességével. Így a felperes a szerződés fennállása idején nem volt elzárva attól, hogy az árfolyamváltozás következtében változó terhei növekedésének önmaga is gátat szabjon. E szerződéses pont alapján egyértelmű, hogy az árfolyamkockázat valós, a jelentős árfolyamváltozás a kölcsön futamideje alatt is bekövetkezhet. E rendelkezés ellensúlyozza az árfolyamváltozás kockázatát korlátozás nélkül a felperesre hárító szerződéses kikötést.
- [14] A perbeli adatok alapján megállapítható, hogy az alperes által nyújtott tájékoztatás világos és érthető volt, így a Ptk. 205. § (5) bekezdése alapján e rendelkezés tisztességtelensége nem volt vizsgálható.
- [15] Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fenti indokolásbeli kiegészítéssel helybenhagyta. Az ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 252. § (2)-(3) bekezdése alapján nem volt szükséges.
- [16] A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért az ítélet tábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával állapította meg, míg a fellebbezési eljárási illeték kérdésében az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerint döntött. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára külön felhívásra.

Budapest, 2020. június 25.

. Németh László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró